

PRAKSISOVERSIGT · VEJDIREKTORATET

Praksisoversigt over vintervedligeholdelse og renholdelse af offentlige veje og fortove

Vejdirektoratets praksis om vejmyndighedens pligt efter vejlovens § 62 og de betingede muligheder for at overføre pligten til tilgrænsende grundejere efter § 64

Version 1 Opdateret 16. jul. 2026 28 afgørelser · 2019-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Vintervedligeholdelse og renholdelse af offentlige veje, fortove og stier hviler på en klar hovedregel: vejmyndigheden har pligten, jf. [vejlovens § 62, stk. 1](#), og kan kun under snævre betingelser overføre den til tilgrænsende grundejere efter [§ 64](#). Vejdirektoratet er klagemyndighed for kommunernes afgørelser på området og har gennem en lang række udtalelser og klageafgørelser udviklet en fast linje om, hvornår pligten lovligt kan pålægges – hvor det juridiske adgangskrav i [§ 64, stk. 2](#), ikke fortovets fysiske fremtoning, er afgørende. Praksisoversigten gennemgår Vejdirektoratets prøvelseskompetence, de mønstre der gentagne gange afgør udfaldet, og samspillet med det erstatningsretlige ansvar, som Vejdirektoratet konsekvent henviser til domstolene. Oversigten dækker ikke vintervedligeholdelse af private fællesveje efter privatvejslovens §§ 79-82 (se [private-fællesveje](#)).

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Hovedreglen er ufravigelig: vejmyndigheden har pligt til snerydning, glatførebekæmpelse og renholdelse på offentlige veje og stier efter vejlovens § 62, stk. 1 – overførsel til grundejere efter § 64 er undtagelsen og kræver en udtrykkelig beslutning, der skal offentliggøres.
- 02** Vejdirektoratet kræver faktisk og LOVLIG adgang fra selve ejendommen til den offentlige vej, som fortovet ligger langs – det er uden betydning, at fortovet fysisk fremstår ubrudt rundt om en hjørnegrund.
- 03** Vejdirektoratet afviser, at en kommune kan fraskrive sig ansvaret ved en administrativ forglemmelse: undladt medtagelse af en sti i vinterregulativet fritager hverken for pligten eller for et muligt erstatningsansvar.
- 04** Vejdirektoratet accepterer, at en kommune ændrer en historisk særordning og pålægger nye grundejerforpligtelser, når begrundelsen er ændrede faktiske forhold – det strider ikke mod lighedsprincippet.
- 05** Vejdirektoratet afviser klager over selve vinterregulativet: en beslutning efter § 64, stk. 1, er en generel forskrift, ikke en påklagelig afgørelse – først et konkret påbud udløser klageadgang.

- 06** Vejdirektoratet kræver, at påbud rettes til den registrerede ejer og med korrekt hjemmel (§ 64, jf. vinterregulativet) – påbud til forkert adressat eller med forkert lovhjemmel ophæves som ugyldige.
- 07** Grundejerpligten er knyttet til ejerskabet, ikke til personen: ved salg af en kommunal ejendom overgår vintervedligeholdelsespligten automatisk til den nye ejer.
- 08** Pligten kan kun pålægges for fortovs- eller stiareal i en bredde af maksimalt 10 meter og kun for det areal, der ligger nærmest ejendommen.
- 09** Vejdirektoratet foretager en funktionel vurdering af fortovsbegrebet: afgørende er, om arealet administreres som færdselsareal primært for gående – ikke belægningen. Vejskråninger, beplantningsbælter og rene græsarealer falder udenfor.
- 10** Renholdelsespligten efter § 68 omfatter ukrudt, affald og afløb – men Vejdirektoratet afviser, at den rummer en pligt til græsslåning.
- 11** Vejdirektoratet prøver alene retlige spørgsmål efter § 132, stk. 1 – kommunens skøn over vinterindsatsens omfang, prioritering og vejklasser kan direktoratet ikke tilsidesætte.
- 12** Vejdirektoratet accepterer, at kommunen overtager arbejdet for grundejerens regning efter § 72, stk. 1, når hensynet er et højt og ensartet renholdelsesniveau – men der må kun opkræves for arbejde, der faktisk udføres.
- 13** Vejdirektoratet afviser konsekvent at behandle erstatningskrav: ansvaret for faldulykker afgøres af domstolene efter culpereglen, og overholdelse af et vinterregulativ fritager ikke automatisk for ansvar.
- 14** Klagefristen er 4 uger fra meddelelsen, jf. § 132, stk. 3, og klage har ikke opsættende virkning; søgsmål skal anlægges inden 6 måneder.

Retsgrundlaget: vejmyndighedens pligt efter § 62 og undtagelsen i § 64

Reglerne om vintervedligeholdelse og renholdelse af offentlige veje findes i vejlovens kapitel 8. De trådte i kraft 31. december 2014 og afløste den nu ophævede lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje. Ifølge [Vejledning i lov om offentlige veje](#) er kapitlet i stort omfang en videreførelse af den tidligere lov, idet ændringerne "især [består i], at det er præciseret, hvornår og i hvilket omfang vejmyndigheden kan pålægge tilgrænsende grundejere pligter vedrørende fortov og sti".

Hovedreglen er, at vejmyndigheden har pligten. Efter [vejlovens § 62, stk. 1](#) skal vejmyndigheden sørge for snerydning, træffe foranstaltninger mod glat føre og sørge for renholdelse på offentlige veje og stier. Vejmyndigheden bestemmer selv omfang og rækkefølge, jf. [§ 62, stk. 2](#), og kan undtage enkelte vejstrækninger efter forhandling med politiet, jf. [§ 62, stk. 3](#), eller enkelte stier efter [§ 62, stk. 4](#). Reglerne for gennemførelsen – typisk vinter- og renholdelsesregulativet – fastsættes efter [§ 62, stk. 7](#) og **skal offentliggøres**.

Undtagelsen er overførsel til grundejere. [§ 64, stk. 1](#) bestemmer:

I byer og bymæssige områder kan vejmyndigheden efter forhandling med politiet bestemme, at grundejere, hvis ejendom grænser op til en offentlig vej eller sti, skal snerydde, glatførebekæmpe og renholde fortov og sti ud for ejendommen i overensstemmelse med bestemmelserne i §§ 66-68. Færdselsarealer, der primært er bestemt for gående færdsel, sidestilles med fortov og sti. Gangtunneler og gangbroer betragtes ikke som fortovs- eller stiareal.

Adgangen er dobbelt begrænset i § 64, stk. 2, der kræver, at fortovet ligger i **ubrudt forlængelse af en adgang til ejendommen**, og at pligten højst omfatter **10 meters bredde** af det nærmestliggende areal. Beslutningen skal offentliggøres, jf. § 64, stk. 4.

Pligtens indhold er udtømmende reguleret: snerydning "snarest muligt efter snefald" (§ 66), glatførebekæmpelse "snarest muligt efter førets indtræden" (§ 67) og renholdelse omfattende ukrudt, belagte færdselsarealer, affald og afløb (§ 68). Uafhængigt heraf har grundejere i byer og bymæssige områder **altid** pligt til at rydde trapper til deres ejendomme, jf. § 63 – men Vejledningen præciserer, at kommunen kun kan give påbud herom, hvis der først er truffet beslutning efter § 64.

Kommende ændring – ikke konsolideret: Ved lov nr. 753 af 20. juni 2025 udgår "efter forhandling med politiet" af § 62, stk. 3 og 7, § 64, stk. 1 og § 65 med virkning fra 1. juli 2025, jf. lov nr. 753 af 20. juni 2025. Ændringen er endnu ikke rullet ind i den konsoliderede lovtekst. Bemærkningerne fastslår, at vejmyndigheden herefter kan undtage vejstrækninger og pålægge grundejere pligter uden politiinddragelse. Den ældre praksis om, at forhandlingen med politiet var en gyldighedsbetingelse for vinterregulativet, mister dermed sin betydning for beslutninger truffet efter 1. juli 2025 – men er fortsat relevant ved prøvelsen af ældre regulativer.

LOV

Vejloven § 62, stk. 1-4

Vejloven § 63

Vejloven § 64, stk. 1-2

Vejloven § 65

Vejloven § 66

Vejloven § 67

Vejloven § 68

§ 2 Vejdirektoratets prøvelseskompetence: kun retlige spørgsmål – og kun over afgørelser

Vejdirektoratets kompetence hviler på [vejlovens § 132, stk. 1](#), hvorefter kommunalbestyrelsernes afgørelser "kan påklages til transportministeren, **for så vidt angår retlige spørgsmål**". Kompetencen er delegeret til Vejdirektoratet ved [bekendtgørelse om Vejdirektoratets opgaver og beføjelser](#). Denne dobbelte begrænsning – *kun retlige spørgsmål* og *kun over afgørelser* – er den vigtigste enkeltfaktor i Vejdirektoratets praksis på området og forklarer hovedparten af de afvisninger, der ses.

Skønnet kan ikke prøves. I [21-06305](#) klagede en borger, der var faldet på sort is, over, at Lolland Kommune ikke saltede en boligvej i landzone. Vejen var i kommunens vinterregulativ klassificeret som kategori IV, der "glatførebekæmpes ikke". Vejdirektoratet fastslog, at det ikke kunne tage stilling til det trafikale skøn, så længe kommunen holdt sig inden for rammerne af § 62. Samme resultat i [23-09914](#), hvor Vejdirektoratet ikke kunne efterprøve Gentofte Kommunes vurdering af, om beskæring og renholdelse var nødvendig.

Regulativet er ikke en afgørelse. Dette er en fast og gentaget linje. I [EMN-2025-07907](#) formulerede Vejdirektoratet det præcist:

En beslutning efter vejlovens § 64, stk. 1, er ikke en forvaltningsretlig afgørelse, som kan indbringes for Vejdirektoratet, men det vil et efterfølgende påbud om vintervedligeholdelse i henhold til vinterregulativet være.

Vejdirektoratet åbner dog en ventil: den generelle karakter

udelukker dog ikke, at beslutningen kan have en mere indgribende karakter for en eller flere grundejere, og at den dermed bliver en forvaltningsretlig afgørelse i forhold til dem, hvorefter de pågældende grundejere dermed bør anses for parter i sagen.

I [EMN-2024-619304](#) blev en klage fra en ældre grundejer, der fandt opgaven praktisk umulig på grund af kommunens vinkelrette parkeringspladser, afvist på samme grundlag: kommunens meddelelse var alene en orientering om, at den generelle pligt nu også gjaldt for ejendommen. Vejdirektoratet lagde udtrykkeligt vægt på, at kommunens fejlagtigt vedlagte klagevejledning **ikke** i sig selv skaber klageadgang.

Vejledende tilkendegivelser er ikke afgørelser. I EMN-2025-07907 var kommunens e-mail til grundejeren blot en gengivelse af den retlige vurdering. Vejdirektoratet fandt, at en afgørelse forudsætter, at kommunen "ensidigt og med bindende virkning for en bestemt person eller en afgrænset kreds af personer fastsætter, hvad der er eller skal være ret i det konkrete tilfælde".

Klageberettigelse. I [24-00413](#) klagede en beboer over, at Svendborg Kommunes vintervejklasse IV-vej blev spejlglat. Vejdirektoratet afviste både fordi der ikke forelå en afgørelse, og fordi klageren ikke havde den nødvendige væsentlige og individuelle interesse: kommunens planlægning af vintertjenesten er en generel beslutning, der berører alle trafikanter, og "[a]t man bor på vejen er ikke i sig selv nok til at give partsstatus". Tilsvarende blev en grundejerforening afvist i [23-13652](#), hvor Vejdirektoratet understregede, at hverken kommunens klagevejledning eller frivillig partshøring gør en klager klageberettiget.

Kommunal handling	Påklagelig?	Afgørelse
Vedtagelse af vinterregulativ efter § 64, stk. 1	Nej – generel forskrift	EMN-2025-07907, EMN-2024-619304
Orienterende brev om at pligten nu gælder ejendommen	Nej – ikke retsakt	EMN-2024-619304
Vejledende e-mail om lovfortolkning	Nej – ikke bindende	EMN-2025-07907
Faktisk udførelse af vintertjeneste efter regulativet	Nej – faktisk forvaltningsvirksomhed	24-00413
Konkret påbud efter § 64, jf. regulativet	Ja	EMN-2025-07907, 24-00957
Regulativ af "særlig indgribende karakter" for enkelte grundejere	Ja – undtagelsesvis	EMN-2025-07907

LOV

[Vejloven § 62](#)
[Vejloven § 64, stk. 1](#)
[Vejloven § 132, stk. 1](#)

PRAKSIS

Vejdirektoratet · Afvisning af klage over vintervedligeholdelse da kommunens meddelelse ikke var en formel afgørelse	07.03.2025
Vejdirektoratet · Afvisning af klage: Overdragelse af vintervedligeholdelsespligt via regulativ er ikke en påklagelig afgørelse	06.01.2025
Vejdirektoratet · Afvisning af Klage over Vintervedligeholdelse: Mangel på Afgørelse og Klageberettigelse	22.03.2024
Vejdirektoratet · Ugyldigt påbud om vintervedligeholdelse sendt til forkert modtager og med forkert lovhjemmel	14.02.2024
Vejdirektoratet · Grundejerforening anset for ikke-klageberettiget i sag om nedlæggelse af offentligt vejareal	27.09.2023
Vejdirektoratet · Påbud om beskæring af hæk og renholdelse af fortov opretholdt af Vejdirektoratet	25.08.2023
Vejdirektoratet · Kommunens Ret til at Fravælge Glatførebekæmpelse på Boligveje i Landzone	03.05.2021

Hvad Vejdirektoratet lægger vægt på: det juridiske adgangskrav i § 64, stk. 2

Den mest markante linje i Vejdirektoratets praksis er, at **adgangskravet i § 64, stk. 2 er et retligt, ikke et fysisk kriterium**. Vejdirektoratet lægger afgørende vægt på, om der findes en faktisk og lovlig adgang fra selve ejendommen til den offentlige vej, som fortovet ligger langs – ikke på, hvordan fortovet ser ud.

Den ledende afgørelse er EMN-2025-42205 (24. oktober 2025). En kommune spurgte, om en hjørnegrund med adgang udelukkende til en privat fællesvej kunne pålægges at vintervedligeholde det offentlige fortov på den anden side af ejendommen – og om det gjorde en forskel, at fortovet mellem de to veje fremstod ubrudt. Vejdirektoratet svarede nej:

Det forhold, at et fortov mellem en privat og en offentlig vej fremstår fysisk ubrudt, ændrer ikke ved det juridiske krav om adgang.

Da ejendommens eneste lovlige adgang var til en privat fællesvej, var betingelsen i § 64, stk. 2, ikke opfyldt i forhold til den offentlige vej. Kommunen manglede hjemmel, og vedligeholdelsespligter vedrørende den private fællesvej hører under **privatvejslovens §§ 79-86**, som ikke rummer hjemmel til at pålægge pligter for **offentlige** fortove.

Mellemliggende arealer er uden betydning – hvis adgangen består. I **EMN-2025-07907** lå en 2,6 meter bred græsramme, som kommunen selv klippede, mellem hjørnegrundens skel og fortovet. Grundejeren gjorde gældende, at ejendommen derfor ikke "grænsede op til" vejen. Vejdirektoratet afviste synspunktet i en obiter-udtalelse:

Det er uden betydning, at der ligger en grøn yderrabat mellem ejendomme og fortovet, og at kommunen vedligeholder denne rabat, jf. vejlovens § 8, stk. 1. Det afgørende er, at bredden af det fortovsareal, som grundejeren skal vintervedligeholde og renholde, ikke overstiger 10 meter, og at fortovet på de to sider af ejendommen ligger i ubrudt forlængelse af ejendommens adgang til offentlig vej, jf. vejlovens § 64, stk. 2.

Dette harmonerer med forarbejderne til § 64, stk. 2, hvor det hedder, at hvis der "for eksempel ligger et beplantningsbælte på vejarealet nærmest ejendommen, regnes de 10 m fra fodgængerarealets start". Forarbejderne åbner også udtrykkeligt for hjørneejendomme: ejeren kan pålægges pligter "for fortov eller sti op til 10 m fra hjørnet af ejendommen, når der ikke er en anden grundejer, der kan pålægges pligter" – men dette forudsætter fortsat, at adgangsbetingelsen er opfyldt.

Mellemliggende matrikels juridiske status afgør sagen. I **21-02969** adskilte en smal kommunal matrikel en privat ejendom fra det offentlige fortov. Vejdirektoratets sontring var skarp:

- **Administreres arealet som en del af den offentlige vej:** kommunen kan pålægge pligten, fordi ejendommen reelt har ubrudt adgang.
- **Administreres arealet som en privat fællessti:** kommunen kan **ikke** pålægge pligten.

Det er ikke en betingelse, at vejarealet er matrikulært udskilt med vejlitra – afgørende er, om kommunen reelt har taget arealet i brug og administrerer det som offentlig vej. Afgørelsen indeholder desuden den principielt vigtige pointe, at en grundejer **kan frigøre sig fra pligten ved fysisk og tydeligt at nedlægge sin adgang**

– forudsat ejendommen bevarer en anden lovlig vejadgang, jf. principperne i [privatvejslovens § 32, stk. 1](#) og [udstykningslovens § 18](#).

Adgangsbegrebet fortolkes restriktivt. I [20-15234](#) fastslog Vejdirektoratet, at en jernbaneoverskæring ikke er en "adgang" i vejlovens forstand, men en krydsning mellem to selvstændige infrastrukturanlæg. Kommuner kunne derfor ikke pålægge Banedanmark snerydning af fortove i overskæringer efter [§ 64, stk. 3](#). I opfølgningen [20-15324](#) nuancerede Vejdirektoratet: bruges overskæringen **også** som adgang for personale eller køretøjer til drift af banen, foreligger der en adgang, og pligten kan pålægges – men da kun for strækningen ud for adgangen med tillæg af 10 meter til hver side.

Bemærk spændingen med de oprindelige forarbejder. Bemærkningerne til § 64 fra 2014 anførte, at forslaget "som noget nyt" indebar, at grundejere kunne pålægges pligter "uanset om de har eller lovligt kan etablere adgang til den omhandlede vej eller sti". Lovtekstens stk. 2 opretholdt ikke desto mindre kravet om ubrudt forlængelse af **en adgang**, og Vejdirektoratet lægger konsekvent ordlyden til grund. Bemærkningerne til 2025-ændringen bekræfter denne læsning: vejmyndigheden vil kunne bestemme, at "grundejere, hvis ejendom grænser til en offentlig vej eller sti **og har lovlig adgang til den offentlige vej**, skal snerydde m.v. fortov og sti ud for deres ejendom".

LOV

[Privatvejsloven § 32, stk. 1](#)[Udstykningsloven § 18](#)[Vejloven § 8, stk. 1](#)[Vejloven § 64, stk. 2-3](#)

PRAKSIS	Vejdirektoratet · Grundejers pligt til vintervedligeholdelse af offentligt fortov på hjørnegrund uden direkte adgang	24.10.2025
	Vejdirektoratet · Afvisning af klage over vintervedligeholdelse da kommunens meddelelse ikke var en formel afgørelse	07.03.2025
	Vejdirektoratet · Grundejers snerydningspligt når kommunal matrikel adskiller ejendom og fortov	02.03.2021
	Vejdirektoratet · Banedanmarks pligt til vintervedligeholdelse i jernbaneoverskæringer afhænger af, om overskæringen bruges som vejadgang	15.02.2021
	Vejdirektoratet · Jernbaneoverskæring er ikke 'adgang' og medfører ikke pligt til vintervedligeholdelse for Banedanmark	08.12.2020

Fortovsbegrebet: den funktionelle afgrænsning af hvad der kan pålægges

§ 4

Ud over adgangskravet afgøres sagerne ofte af, om arealet overhovedet er et "fortov eller sti". Vejdirektoratet anlægger her en **funktionel vurdering**: afgørende er, om arealet administreres som færdselsareal primært bestemt for gående – ikke belægningen.

Belægningen er underordnet. I [19-12816](#) spurgte en kommune om ca. 40 cm brede striber af asfalt, græs eller grus mellem fortovsbelægning og skel. Vejdirektoratet udtalte, at arealets belægning "er underordnet dets faktiske anvendelse", og at vejrabatter og beplantningsbælter derimod **ikke** betragtes som fortov. Samme linje i [EMN-2025-43929](#) om ukrudt på en brostensbelægning mellem husfacade og fortov, hvor Vejdirektoratet gjorde pligtplaceringen "strengt betinget af vejmyndighedens lokale praksis":

- Administreres arealet som færdselsareal primært for gående → kommunen har hjemmel til at pålægge grundejeren pligten.
- Administreres arealet ikke som sådant → ingen hjemmel; pligten forbliver hos kommunen.

Vejdirektoratet tilføjede, at selv et græsbeklædt areal eller en trampesti kan kvalificeres som fortov/sti, hvis administrationspraksis taler for gående færdsel.

Vejskråninger falder udenfor. I [20-13873](#) lå en bred, stejl og beplantet skråning mellem tre ejendomme og fortovet. Vejdirektoratet delte ansvaret:

Areal	Ansvarlig	Hjemmel
Vejskråningen	Kommunen	§ 8, stk. 1 og § 62, stk. 1 – ikke færdselsareal for gående
Fortovet	Grundejerne	§ 64 – adgangskravet opfyldt for alle tre ejendomme
Trapper til ejendommene	Grundejerne	§ 63

Afgørelsen indeholder en praktisk vigtig konsekvens: misligholder kommunen sin pligt til at vedligeholde skråningen, så nedfaldent materiale lander på fortovet, er det **grundejernes** ansvar at fjerne det som led i deres renholdelsespligt for fortovet.

Græsslåning er ikke renholdelse. Vejdirektoratet fortolker [§ 68](#) efter ordlyden. I 19-12816 fastslog direktoratet, at pligten for græsarealer, der betragtes som del af fortovet, indebærer at fjerne ukrudt, men **ikke** at slå græsset. I [22-15531](#) havde Langeland Kommune meddelt en borger, at han skulle vedligeholde græsarealet omkring et serviceskilt. Vejdirektoratet afviste: pligten gælder "udelukkende for befæstede færdselsarealer".

Matrikulær udstrækning kan begrænse kommunens eget ansvar. I [21-08645](#) fandt Vejdirektoratet det umiddelbart korrekt, at Lyngby-Taarbæk Kommunes ansvar for "Den Grønne Sti" var begrænset til det asfalterede areal, der var matrikulært udskilt som offentlig sti – de omkringliggende grønne arealer var matrikulært del af de private ejendomme. Direktoratet understregede dog, at udtalelsen var vejledende, og at et konkret påbud ville udløse en fuld prøvelse. Parallelt fastslog [21-00703](#), at "tilgrænsende ejendom" betyder en ejendom, der matrikulært grænser til det **ibrugtagne** vejareal.

LOV

[Vejloven § 8, stk. 1](#)
[Vejloven § 62, stk. 1](#)
[Vejloven § 63](#)
[Vejloven § 64](#)
[Vejloven § 68](#)

PRAKSIS	Vejdirektoratet · Vejdirektoratets udtalelse om grundejerens renholdelsespligt for ukrudt på brostensbelægning mellem husfacade og fortov på offentlig vej.	29.10.2025
	Vejdirektoratet · Grundejers Klageret og Pligt til Græsslåning ved Serviceskilt	20.10.2022
	Vejdirektoratet · Vedligeholdelse af græsarealer ved offentlig sti: Kommunens ansvar kan være begrænset til det matrikulært udskilte areal	18.06.2021
	Vejdirektoratet · Vedligeholdelse af Privat Fællessti: Definition af 'Tilgrænsende Ejendom' ved Grønne Arealer	27.01.2021
	Vejdirektoratet · Fordeling af renholdelsespligt for vejskråning og fortov mellem kommune og grundejere	22.10.2020
	Vejdirektoratet · Grundejers Pligt til Renholdelse af Sidearealer og Græsstriber ved Fortov	04.10.2019

Kommunen kan ikke fraskrive sig pligten ved administrativ forglemmelse

§ 5

Den centrale afgørelse om vejmyndighedens egen pligt er [22-10701](#) (8. juli 2022). En kommune havde ikke fået alle sine offentlige stier med i vinterregulativet og spurgte, om den kunne fraskrive sig ansvaret – og hvad konsekvensen ville være ved en faldulykke på en sti, der ikke fremgik af regulativet.

Vejdirektoratets svar var kategorisk: **en kommune kan ikke fraskrive sig sit ansvar ved en administrativ forglemmelse**. Hvis en sti ikke formelt er undtaget efter proceduren i [§ 62, stk. 3](#), består pligten. Manglende medtagelse i vinterregulativet eller på et kort er en administrativ fejl, der hverken fjerner vedligeholdelsespligten eller et potentielt erstatningsansvar.

Afgørelsen fastslår dermed, at **formkravene er konstitutive**. Skal en strækning lovligt undtages, kræver det:

1. En formel beslutning truffet af vejmyndigheden,
2. efter forhandling med politiet (indtil 1. juli 2025, jf. [lov nr. 753 af 20. juni 2025](#)),
3. som offentliggøres.

En passiv undladelse eller en fejl i regulativets kortbilag opfylder ingen af delene.

Kommunen har to kasketter. 22-10701 fremhæver, at kommunen kan bære ansvaret både som vejmyndighed og som grundejer for de stier, den selv ejer. Denne dobbeltrolle går igen i [EMN-2024-618682](#), hvor Vejdirektoratet præciserede:

Kommunens pligt er ikke en følge af, at kommunen er vejmyndighed for Langmarksvej og Overgade, men er derimod en følge af, at kommunen er ejer af en ejendom, der grænser til disse offentlige vejes fortove.

Sondringen er ikke akademisk: den afgør, hvem der hæfter, når ejendommen sælges (se næste sektion).

Grænserne for undtagelsesadgangen. [Vejledning i lov om offentlige veje](#) opstiller væsentlige begrænsninger, som Vejdirektoratets afgørelser hviler på:

Det er stadig forudsat, at trafikalt betydende veje ikke kan undtages fra snerydning og glatførebekæmpelse. Det er også forudsat, at "enkelte vejstrækninger" ikke kan udgøre større dele af en kommunes offentlige vejnet [...] Varetagelse af økonomiske hensyn i forbindelse med denne prioritering af det offentlige vejnet er ikke i overensstemmelse med loven.

Undtagelsesadgangen i [§ 62, stk. 3](#), er altså hverken en generel spareventil eller anvendelig på trafikalt betydende veje. Inden for disse rammer er prioriteringen imidlertid et skøn, Vejdirektoratet ikke kan efterprøve – som i [21-06305](#), hvor Lolland Kommunes kategori IV-klassificering af en boligvej stod ved magt.

Landzone. Vejdirektoratet fremhæver konsekvent, at [§ 64, stk. 1](#) kun gælder i byer og bymæssige områder. I [21-06305](#) kunne pligten ikke pålægges en grundejer i landzone, medmindre kommunen havde truffet særskilt beslutning efter [privatvejslovens § 3, stk. 2](#) om at administrere området efter byreglerne. Efter [§ 62, stk. 5](#) er kommunens egen renholdelsespligt i landzone desuden begrænset til det, der er nødvendigt af hensyn til trafikikkerheden.

LOV	Privatvejsloven § 3, stk. 2	Vejloven § 62, stk. 3, 5	Vejloven § 64, stk. 1
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Grundejerforening overtager pligt til vintervedligeholdelse af fortov ved køb af kommunal ejendom		
	Vejdirektoratet · Vintervedligeholdelse af stier: Kommunens ansvar som vejmyndighed og grundejer		
	Vejdirektoratet · Kommunens Ret til at Fravælge Glatførebekæmpelse på Boligveje i Landzone		

Praksisændring, lighedsprincippet og ophør af historiske særordninger

§ 6

Kan en kommune ophæve en mangeårig særordning og pålægge grundejere pligter, de hidtil har været fritaget for? Ja – hvis begrundelsen er ændrede faktiske forhold. Det fastslog Vejdirektoratet i [20-04013](#) (21. april 2020) om H.C. Andersen-kvarteret i Odense.

Grundejerne i museumsbydelen havde siden 2005 været fritaget for vintervedligeholdelse og renholdelse, som kommunen varetog på grund af områdets karakter og turiststrøm. Odense Kommune ophævede ordningen med den begrundelse, at ændringer i byens infrastruktur og spredningen af events og turister over hele bykernen betød, at den oprindelige begrundelse ikke længere holdt. En grundejer klagede og gjorde gældende, at det var i strid med lighedsprincippet at sidestille en sti langs en havemur med en forretningsgade.

Vejdirektoratet opretholdt kommunens afgørelse og lagde vægt på tre forhold:

- **Saglig begrundelse i ændrede faktiske forhold.** Kommunens ændring af praksis var sagligt begrundet i den ændrede turisme i byen.
- **Generel og lovlig ændring.** Da der var tale om en generel ændring, var afgørelsen ikke i strid med det forvaltningsretlige lighedsprincip. Vejdirektoratet tilføjede, at det heller ikke bryder princippet at behandle beboelses- og erhvervsjendomme ens i denne sammenhæng.
- **Adgangskravet var opfyldt.** Færdselsarealer primært for gående sidestilles med fortove, og da stien lå i ubrudt forlængelse af klagerens ejendom, kunne pligten lovligt pålægges.

Afgørelsen viser mønsteret: Vejdirektoratet prøver ikke ordningens rimelighed, men om ændringen **hviler på saglige hensyn og er gennemført generelt**. En praksisændring, der alene rammer enkelte grundejere uden saglig begrundelse, ville derimod kunne tilsidesættes.

Den samme sondring mellem sagligt og usagligt går igen i [23-09914](#), hvor en grundejer i Gentofte Kommune gjorde gældende, at andre hække i kommunen var i værre stand, og at han følte sig chikaneret som ny ejer. Vejdirektoratet afviste argumentet om usaglig forskelsbehandling, fordi kommunen kunne dokumentere, at den også havde været i dialog med den tidligere ejer og løbende behandlede lignende sager. **Bevisbyrden for en dokumenterbar, konsekvent administration ligger hos kommunen** – men når den løftes, står afgørelsen ved magt.

LOV

Vejloven § 64, stk. 1

Vejloven § 68

PRAKSIS

Vejdirektoratet · Påbud om beskæring af hæk og renholdelse af fortov opretholdt af Vejdirektoratet

25.08.2023

Vejdirektoratet · Grundejerforpligtelser i H.C. Andersen-kvarteret: Vejdirektoratet Opretholder Kommunens Afgørelse om Vintervedligeholdelse

21.04.2020

Hvem hæfter, og hvem skal påbuddet rettes til: ejerskifte og adressatfejl

§ 7

Grundejerpligten er knyttet til **ejerskabet af ejendommen**, ikke til personen. Det har to konsekvenser, som Vejdirektoratet har præciseret.

Pligten følger ejendommen ved salg. I [EMN-2024-618682](#) (29. oktober 2024) spurgte Horsens Kommune, hvem der ville have ansvaret for de offentlige fortove langs Overgade og Langmarksvej, når en kommunalt ejet matrikel blev solgt til en grundejerforening. Vejdirektoratet svarede, at kommunen var ansvarlig *som grundejer* – ikke som vejmyndighed – og at forpligtelsen derfor **automatisk overgår til den nye ejer** ved overdragelsen. Direktoratet knyttede en praktisk anvisning til: kommunens online kort over fortove, kommunen selv vedligeholder, bør opdateres straks efter salget, da der ellers vil være "modstridende oplysninger" i forhold til regulativet.

Påbud til forkert adressat er ugyldige. I [24-00957](#) (14. februar 2024) ophævede Vejdirektoratet Slagelse Kommunes påbud om snerydning og glatførebekæmpelse af et fortov som ugyldigt på grund af **to** selvstændige fejl:

Fejltype	Kommunens handling	Korrekt fremgangsmåde
Modtager	Påbud sendt til en virksomhed, der ikke ejede ejendommen	Påbud skal sendes til den eller de registrerede ejere – kommunen burde have slået op i Tingbogen
Lovhjemmel	Anvendte § 87 om beplantning	Skulle have anvendt § 64, stk. 1 sammenholdt med kommunens vinterregulativ

Afgørelsen er instruktiv, fordi den viser, at Vejdirektoratet på trods af sin begrænsede prøvelseskompetence er skarp på hjemmelsgrundlaget: en henvisning til den forkerte paragraf kan i sig selv gøre påbuddet ugyldigt, når de hensyn, bestemmelserne beskytter, ikke er sammenfaldende.

Påbud kan ikke samles hos en grundejerforening. I [EMN-2026-07161](#) (18. marts 2026) havde en kommune meddelt ét samlet påbud om snerydning til bestyrelsen for en grundejerforening med 225 medlemmer – med frist til kl. 08:00 dagen efter. Kommunen anførte, at det var fast praksis at sende påbud direkte til grundejerforeninger, da disse varetager den primære drift. Vejdirektoratet ophævede påbuddet:

I denne sag er det både grundejerforeningens ejendomme med fællesarealer, og de individuelle rækkehusgrundejeres ejendomme, der grænser til de omhandlede private fællesveje. Kommunen burde derfor have meddelt påbud såvel til grundejerforeningen som til de enkelte ejere af rækkehusene, ligesom kommunen burde have beskrevet til hver enkelt modtager af påbud, hvilken del af vejen, vedkommende skulle snerydde og/eller glatførebekæmpe.

Vejdirektoratet afviste, at en bestyrelse automatisk kan opfattes som partsrepræsentant uden en udtrykkelig fuldmagt, og fandt, at påbuddet led af en garantimangel, fordi det ikke var rettet til de forpligtede parter. Karakteristisk for Vejdirektoratets metode tog direktoratet **ikke** stilling til klagepunktet om den urimeligt korte frist – den formelle mangel gjorde det overflødigt.

Afgørelsen angik ganske vist private fællesveje efter [privatvejslovens §§ 79-82](#), men det bærende princip – at påbud skal individualiseres og rettes til de ejere, hvis ejendomme grænser til vejen, med angivelse af hvilken del hver enkelt skal rydde – gælder tilsvarende ved påbud efter vejlovens § 64.

LOV	Forvaltningsloven § 8	Privatvejsloven § 79	Vejloven § 64, stk. 1	Vejloven § 87
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Vejdirektoratet ophæver kommunalt påbud om snerydning til grundejerforening – påbud skulle have været rettet til individuelle grundejere			18.03.2026
	Vejdirektoratet · Grundejerforening overtager pligt til vintervedligeholdelse af fortov ved køb af kommunal ejendom			29.10.2024

Vejdirektoratet · Ugyldigt påbud om vintervedligeholdelse sendt til forkert modtager og med forkert lovhjemmel 14.02.2024

Tilsyn, håndhævelse og kommunens overtagelse for grundejerens regning

§ 8

Vejloven giver vejmyndigheden to forskellige veje til at gribe ind, og Vejdirektoratet holder dem adskilt.

Håndhævelse efter § 69. Vejmyndigheden fører tilsyn med, at grundejerne overholder deres forpligtelser efter §§ 63, 64 og 66-68, jf. § 69, stk. 1, og kan "om nødvendigt lade foranstaltninger udføre for grundejerens regning", hvis grundejeren ikke overholder sine forpligtelser, jf. § 69, stk. 2. Dette er en reaktion på **misligholdelse** i det konkrete tilfælde.

Systematisk overtagelse efter § 72. Efter § 72, stk. 1 kan vejmyndigheden bestemme, at forpligtelser pålagt efter § 64, stk. 1, helt eller delvis skal udføres ved vejmyndighedens foranstaltning for grundejernes regning, og fastsætter selv udgiftsfordelingen. Her er der ikke tale om misligholdelse, men om et **serviceniveauvalg**.

To parallelle Frederiksberg-sager tegner rammerne for § 72. I [23-17301](#) (15. februar 2024) havde kommunen først pålagt grundejerne renholdelsespligten efter § 64, stk. 1, og derefter besluttet selv at udføre arbejdet for deres regning på samtlige kommuneveje. Klageren gjorde gældende, at kommunen manglede hjemmel til at opkræve for en standard over en formodet minimumsstandard, og at inddelingen i renholdelsesklasser modsagde begrundelsen om et "ensartet" niveau. Vejdirektoratet afviste:

- Der findes **ingen lovbestemt minimumsstandard** for renholdelse i vejloven – omfanget beror på vejmyndighedens skøn efter § 62, stk. 2.
- Ordet "ensartet" optræder i lovbemærkningerne, men **ikke i lovteksten** til § 72, stk. 1, og er derfor ikke et ultimativt lovkrav.
- Der var ikke grundlag for at tilsidesætte skønnet om, at alle veje i en tæt bebygget kommune har behov for et højt renholdelsesniveau.

I den parallelle sag [23-16676](#) klagede en grundejer, hvis familie selv havde varetaget opgaven i 56 år uden anmærkninger. Vejdirektoratet lagde vægt på, at en overtagelse for at sikre et bestemt serviceniveau **ikke er en kritik af den enkelte grundejers indsats**, og at ønsket om et højt og ensartet niveau er et sagligt hensyn.

Men Vejdirektoratet satte en grænse. Frederiksberg opkrævede en højere takst (12,53 kr./m²) for de inderste 40 cm af fortovet end for det øvrige areal (10,33 kr./m²), fordi renholdelsen her var mere besværlig på grund af parkerede cykler – samtidig med at kommunen oplyste, at der ikke kunne renholdes, når der stod cykler. Vejdirektoratet påpegede modstriden og lagde til grund, at **kommunen kun kan opkræve betaling for arbejde, der rent faktisk udføres**. Opkrævningen for de inderste 40 cm er kun lovlig, når kommunen reelt har haft mulighed for at renholde arealet.

Hvor klageadgangen er afskåret. For beskæringspåbud efter § 87, stk. 1 er klageadgangen udelukket, jf. § 132, stk. 2. I [EMN-2026-07445](#) kunne Vejdirektoratet derfor hverken prøve påbuddet eller den fastsatte 14-dages frist, men alene om de retlige betingelser i § 87, stk. 3 for at udføre arbejdet for grundejerens regning var opfyldt: at der var fastsat en frist, og at arbejdet blev iværksat **efter** fristens udløb. Da begge var opfyldt, var kommunens fremgangsmåde lovlig. Sagen illustrerer et generelt mønster: **Vejdirektoratet prøver selvhjælpshandlingens formelle betingelser, ikke fristens rimelighed.**

Begrundelseskravet. [Vejledning i lov om offentlige veje](#) fastslår, at et påbud efter vejlovens regler om vintervedligeholdelse og renholdelse skal begrundes efter [forvaltningslovens §§ 22 og 24](#) – vejmyndigheden skal henvise til den hjemmel, der giver ret til at påbyde handlingen, og begrunde sit skøn. Vejdirektoratets afgørelser bekræfter, at begrundelsesmangler ved skønsmæssige afgørelser er væsentlige og fører til ophævelse og hjemvisning, netop fordi direktoratet ikke selv kan reparere skønnet.

LOV	Forvaltningsloven § 22	Forvaltningsloven § 24	Vejloven § 62, stk. 2
	Vejloven § 69, stk. 1-2	Vejloven § 72, stk. 1	Vejloven § 87, stk. 1, 3
			Vejloven § 132, stk. 2
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Vejdirektoratet stadfæster kommunens ret til at udføre beskæring for grundejers regning efter udløbet af 14-dages frist 20.04.2026 Vejdirektoratet · Kommunes opkrævning for fortovsrenholdelse for grundejers regning var lovlig 15.02.2024 Vejdirektoratet · Kommune må lovligt overtage og opkræve betaling for renholdelse af fortov 05.02.2024		

Erstatningsansvaret ved faldulykker: culpereglen og domstolenes rolle

Vejdirektoratet afviser konsekvent at behandle erstatningskrav. Begrundelsen er den samme i sag efter sag: **spørgsmålet om erstatningsansvar er ikke reguleret i vejlovgivningen**, men afgøres af domstolene efter dansk rets almindelige culparegel. Det gælder både over for kommunen som vejmyndighed og over for grundejeren.

Den mest udførlige redegørelse findes i [21-05285](#) (22. april 2021), hvor en grundejerforening spurgte, om overholdelse af Herning Kommunes vinter- og renholdelsesregulativ ville fritage medlemmerne for ansvar ved faldulykker. Svaret var nej:

Vejdirektoratet fastslår, at selvom grundejerne overholder kommunens vinter- og renholdelsesregulativ, er de ikke automatisk fritaget for erstatningsansvar. Ansvarer beror altid på en konkret vurdering af, om der er handlet ansvarspådragende i den specifikke situation.

Domstolene vurderer i hver enkelt sag, om den udførte vintervedligeholdelse var **tilstrækkelig til at forhindre uheldet**. Samme henvisning til domstolene i [21-06305](#), hvor en borger var faldet på sort is, og i [EMN-2026-03565](#), hvor Vejdirektoratet udtrykkeligt udelukkede spørgsmålet fra sin behandling.

Vejdirektoratets egen sammenstilling af retspraksis. I [22-10701](#) henviste Vejdirektoratet til to afgørelser, der tilsammen illustrerer skillelinjen:

Dom	Udfald	Begrundelse
FED2003.2928	Kommune frifundet	Kommunen havde lovligt og efter reglerne besluttet, at et boligkvarter ikke skulle glatførebekæmpes
MAD2018.351	Kommune erstatningsansvarlig	Kommunen undlod konsekvent at salte et fortov i weekenderne uanset vejret – ansvarspådragende både som vejmyndighed og som grundejer

Mønsteret er tydeligt: en **formelt korrekt og offentliggjort** prioritering beskytter kommunen. En **de facto-praksis**, der ikke har hjemmel i regulativet og ikke reagerer på vejrliget, gør ikke.

Regulativet som ansvarsskjold – med forbehold. [Vejledning i lov om offentlige veje](#) formulerer forholdet præcist:

Som udgangspunkt vil bestemmelser i et vinterregulativ om prioriteringen af vinterindsatsen og undtagelsen af enkelte vejstrækninger betyde, at vejmyndigheden ikke gøres ansvarlig for falduheld m.m. på disse strækninger. Men der findes domme, hvor vejmyndigheden er ifaldet ansvar, fordi retten ikke har ment, at vinterforanstaltningerne konkret var tilstrækkelige.

Vejledningen henviser til fire landsretsdomme: **Vestre Landsrets dom af 27. februar 2015** (ikke ansvar), **Østre Landsrets dom af 21. april 2011** (ansvar), **Østre Landsrets dom af 27. oktober 2009** (ikke ansvar) og **Østre Landsrets dom af 15. oktober 2003** (ikke ansvar). Sidstnævnte – sagsnr. **B-1718-02** – påberåbte Vejdirektoratet sig udtrykkeligt i [EMN-2025-07907](#): landsretten fastslog, at en vejmyndigheds beslutning – efter forhandling med politiet – om ikke at foretage glatførebekæmpelse havde fornøden hjemmel i [vejlovens § 62](#), og at det er acceptabelt at prioritere begrundet i trafikale forhold.

Sammenhængen mellem forvaltningsret og erstatningsret. 22-10701 knytter de to spor sammen på den måde, der har størst praktisk betydning: fordi en administrativ forglemmelse ikke fjerner pligten efter § 62, stk. 1, fjerner den heller ikke ansvarsgrundlaget. En kommune, der tror sig dækket af, at en sti ikke står i regulativet, er hverken retligt fritaget for pligten eller beskyttet mod erstatningsansvar. Det er kun den **formelt gennemførte og offentliggjorte** undtagelse efter § 62, stk. 3-4, der giver den beskyttelse, FED2003.2928 illustrerer.

Denne praksisoversigt hviler derfor på Vejdirektoratets egen praksis og på de domme, Vejdirektoratet og Vejledningen selv henviser til. Højesteret ses ikke at have taget stilling til ansvarsfordelingen ved faldulykker efter vintervedligeholdelse af offentlige fortove – området er i praksis afgjort ved by- og landsretterne efter konkrete culpavurderinger.

LOV	Privatvejsloven § 44	Privatvejsloven § 79, stk. 1	Vejloven § 62, stk. 1, 3
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Vintervedligeholdelse på private veje: Kommunens beføjelser og ejerforeningens ansvar 29.01.2026 Vejdirektoratet · Afvisning af klage over vintervedligeholdelse da kommunens meddelelse ikke var en formel afgørelse 07.03.2025 Vejdirektoratet · Vintervedligeholdelse af stier: Kommunens ansvar som vejmyndighed og grundejer 08.07.2022 Vejdirektoratet · Kommunens Ret til at Fravælge Glatførebekæmpelse på Boligveje i Landzone 03.05.2021 Vejdirektoratet · Ansvar for Vintervedligeholdelse på Privat Fællesvej: Overholdelse af Regulativ Fritager Ikke Nødvendigvis for Ansvar 22.04.2021		

§ 10 Klagebehandling, frister og sagsgang ved Vejdirektoratet

Hvem kan klage. Vejlovgivningen definerer ikke klageberettigelse, så Vejdirektoratet anvender almindelige forvaltningsretlige principper: klageren skal have en **væsentlig og individuel interesse** i sagens udfald, jf. [22-15531](#). Vejdirektoratet fortolker dette restriktivt på vinterområdet. At bo på en vej med mangelfuld vintertjeneste giver ikke partsstatus ([24-00413](#)). Derimod er adressaten for et konkret påbud efter § 64 utvivlsomt part.

Hvad kan påklages. Kun endelige afgørelser. Er sagen fortsat under behandling i kommunen, afvises klagen. Vejdirektoratets formulering er standardiseret: "Vi kan ikke behandle en klage i en sag, som fortsat er under behandling, og hvori der endnu ikke er truffet endelig afgørelse."

Frister. Klagefristen er **4 uger** fra den dag, afgørelsen er meddelt, jf. [vejlovens § 132, stk. 3](#). For beslutninger, der skal offentliggøres, regnes fristen fra offentliggørelsen. Vejdirektoratet kan se bort fra en overskridelse, "når der er særlig grund dertil" og efter forudgående erklæring fra vejmyndigheden. Denne dispensationsadgang anvendes sparsomt: i [EMN-2025-11897](#) blev en klage indgivet knap 11 måneder for sent afvist, selv om grundejeren havde været i vedvarende dialog med kommunen og først havde fået klagevejledning senere. Afgørelsen indeholder en vigtig lære om **fristens udgangspunkt**: det er det oprindelige påbud, der er afgørelsen – hverken senere fristforlængelser, den efterfølgende faktura for selvhjælpshandlingen eller en sent meddelt klagevejledning starter en ny frist.

Opsættende virkning. Klage har **ikke** opsættende virkning, medmindre transportministeren bestemmer andet, jf. [§ 132, stk. 4](#). En grundejer, der klager over et påbud, skal derfor som udgangspunkt efterkomme det imens.

Afgørelsens bindende karakter. Vejdirektoratets afgørelser er bindende for kommunen. Direktoratet kan opretholde afgørelsen, ophæve den som ugyldig eller hjemvise sagen til fornyet behandling. Fordi prøvelsen er begrænset til retlige spørgsmål, kan Vejdirektoratet **ikke selv sætte sit skøn i stedet for kommunens** – konsekvensen af en væsentlig mangel er derfor typisk ophævelse og hjemvisning, som i [24-00957](#) og [EMN-2026-07161](#).

Domstolsprøvelse. Klageadgangen skal udnyttes, før sagen kan indbringes for domstolene, og søgsmål skal anlægges **inden 6 måneder** efter, at Vejdirektoratets afgørelse er meddelt, jf. [§ 132, stk. 5](#).

Generelle udtalelser kontra klageafgørelser. En stor del af Vejdirektoratets praksis på vinterområdet består af **generelle udtalelser** til kommuner (fx 22-10701, 21-02969, EMN-2024-618682, EMN-2025-42205, EMN-2025-43929). Vejdirektoratet indleder disse med et fast forbehold: udtalelserne "skal være af generel karakter og med respekt for begrænsningerne i vores kompetence som klagemyndighed", og de må ikke fremstå som en forhåndsgodkendelse af et konkret projekt. De er dermed ikke bindende afgørelser – men de udgør i praksis den vigtigste kilde til Vejdirektoratets retsopfattelse på området, netop fordi de fleste konkrete klager afvises på formelt grundlag.

Uden for kompetencen. Vejdirektoratet kan ikke tage stilling til erstatningsansvar, til hævdsproblemer (privatretligt), til lokalplaners indhold (planloven) eller til god forvaltningsskik. Klager over sagsbehandlingstid og god forvaltningsskik henvises til Folketingets Ombudsmand eller Ankestyrelsens kommunale tilsyn.

LOV	Vejloven § 64	Vejloven § 132, stk. 1, 3-5	
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Afvisning af for sen klage over kommunens udskiftning af karm og rist til vejafvandsbrønd for grundejerens regning		27.04.2026
	Vejdirektoratet · Vejdirektoratet ophæver kommunalt påbud om snerydning til grundejerforening – påbud skulle have været rettet til individuelle grundejere		18.03.2026
	Vejdirektoratet · Vejdirektoratets udtalelse om grundejerens renholdelsespligt for ukrudt på brostensbelægning mellem husfacade og fortov på offentlig vej.		29.10.2025
	Vejdirektoratet · Grundejers pligt til vintervedligeholdelse af offentligt fortov på hjørnegrund uden direkte adgang		24.10.2025
	Vejdirektoratet · Grundejerforening overtager pligt til vintervedligeholdelse af fortov ved køb af kommunal ejendom		29.10.2024
	Vejdirektoratet · Afvisning af Klage over Vintervedligeholdelse: Mangel på Afgørelse og Klageberettigelse		22.03.2024
	Vejdirektoratet · Ugyldigt påbud om vintervedligeholdelse sendt til forkert modtager og med forkert lovhjemmel		14.02.2024
	Vejdirektoratet · Grundejers Klageret og Pligt til Græsslåning ved Serviceskilt		20.10.2022

Vejdirektoratet · Vintervedligeholdelse af stier: Kommunens ansvar som vejmyndighed og grundejer 08.07.2022

Vejdirektoratet · Grundejers snerydningspligt når kommunal matrikel adskiller ejendom og fortov 02.03.2021

§ 11 Sammenfatning: den røde tråd i Vejdirektoratets praksis

Vejdirektoratets praksis om vintervedligeholdelse og renholdelse af offentlige veje og fortove hviler på fire bærende principper.

1. Vejmyndighedens pligt er udgangspunktet – og den kan kun fraviges formelt. § 62, stk. 1 pålægger kommunen pligten, og overførsel til grundejere efter § 64 er undtagelsen. Vil kommunen undtage en strækning eller sti, kræver det en formel beslutning efter § 62, stk. 3-4, som offentliggøres. 22-10701 er den ledende afgørelse: en administrativ forglemmelse – en sti, der ved en fejl ikke kom med i regulativet – fritager hverken for pligten eller for et muligt erstatningsansvar. Undtagelsesadgangen kan desuden ikke bruges på trafikalt betydende veje eller begrundes i økonomi.

2. Overførsel til grundejere er retligt betinget, og betingelserne prøves stramt. Vejdirektoratet lægger afgørende vægt på **det juridiske adgangskrav** i § 64, stk. 2. EMN-2025-42205 er linjens klareste udtryk: en hjørnegrund med adgang alene til en privat fællesvej kan ikke pålægges at vintervedligeholde det offentlige fortov, uanset at fortovet fysisk fremstår ubrudt. Omvendt er mellemliggende græsrabatter uden betydning, når adgangen består (EMN-2025-07907), og det mellemliggende areals **administrative status** – offentlig vej eller privat fællessti – kan alene afgøre sagen (21-02969). Hertil kommer de objektive grænser: by eller bymæssigt område, maksimalt 10 meters bredde, nærmestliggende areal, og en funktionel afgrænsning af fortovsbegrebet, der holder skråninger, rabatter og græsslåning udenfor (19-12816, 20-13873, 22-15531).

3. Formaliteten afgør – både klageadgangen og påbuddets gyldighed. På den ene side afvises langt de fleste borgerklager, fordi vinterregulativet er en generel forskrift og ikke en afgørelse (EMN-2024-619304, EMN-2025-07907), fordi kommunens udførelse af vintertjenesten er faktisk forvaltningsvirksomhed, eller fordi klageren mangler individuel interesse (24-00413). På den anden side prøver Vejdirektoratet påbuddets formalia skarpt, når først der er et påbud: forkert adressat eller forkert hjemmel giver ugyldighed (24-00957), og et samlet påbud til en grundejerforening skal individualiseres til hver enkelt ejer med angivelse af, hvilken del vedkommende skal rydde (EMN-2026-07161). For grundejeren betyder det i praksis, at man må afvente påbuddet for at få prøvet retsstillingen – og så overholde 4-ugersfristen, jf. EMN-2025-11897.

4. Skønnet er kommunens, men ansvaret er domstolenes. Vejdirektoratet kan hverken prøve vinterindsatsens omfang og prioritering (21-06305) eller det serviceniveau, kommunen vælger ved at overtage arbejdet for grundejerens regning efter § 72 (23-17301, 23-16676) – dog med den grænse, at der kun må opkræves for arbejde, der faktisk udføres. Og erstatningsansvaret for faldulykker ligger helt uden for direktoratets kompetence: det afgøres af domstolene efter culpaeglen, hvor overholdelse af regulativet **ikke** automatisk fritager (21-05285). Skillelinjen i den domspraksis, Vejdirektoratet selv fremhæver – **FED2003.2928** over for **MAD2018.351** – er, om kommunens prioritering var formelt gennemført og offentliggjort, eller blot en de facto-praksis, der ikke reagerede på vejrliget.

Fremadrettet. Med **lov nr. 753 af 20. juni 2025** bortfalder kravet om forhandling med politiet i §§ 62, 64 og 65 fra 1. juli 2025. Kommunerne får dermed en enklere sagsgang, men de materielle betingelser – adgangskravet, 10-metersgrænsen, offentliggørelseskravet og pligten til at træffe en formel beslutning ved undtagelse – er uændrede. Forarbejderne til ændringen tilføjer en tilkendegivelse med selvstændig betydning for grundejerne: kommunen skal pålægge grundejerne at vintervedligeholde "i overensstemmelse med de retningslinjer, der er

fastlagt efter § 62, stk. 7, for kommunens egen vintervedligeholdelse", da "[d]er ses ikke at være saglige grunde til, at kommunen kan fastsætte en højere eller lavere standard for grundejernes udførelse af opgaverne".

LOV	Vejloven § 62, stk. 1, 3-4	Vejloven § 64, stk. 2	Vejloven § 65	Vejloven § 72
PRAKSIS	Vejdirektoratet · Afvisning af for sen klage over kommunens udskiftning af karm og rist til vejafvandingsbrønd for grundejerens regning			27.04.2026
	Vejdirektoratet · Vejdirektoratet ophæver kommunalt påbud om snerydning til grundejerforening – påbud skulle have været rettet til individuelle grundejere			18.03.2026
	Vejdirektoratet · Grundejers pligt til vintervedligeholdelse af offentligt fortov på hjørnegrund uden direkte adgang			24.10.2025
	Vejdirektoratet · Afvisning af klage over vintervedligeholdelse da kommunens meddelelse ikke var en formel afgørelse			07.03.2025
	Vejdirektoratet · Afvisning af klage: Overdragelse af vintervedligeholdelsespligt via regulativ er ikke en påklagelig afgørelse			06.01.2025
	Vejdirektoratet · Afvisning af Klage over Vintervedligeholdelse: Mangel på Afgørelse og Klageberettigelse			22.03.2024
	Vejdirektoratet · Kommunes opkrævning for fortovsrenholdelse for grundejers regning var lovlig			15.02.2024
	Vejdirektoratet · Ugyldigt påbud om vintervedligeholdelse sendt til forkert modtager og med forkert lovhjemmel			14.02.2024
	Vejdirektoratet · Kommune må lovligt overtage og opkræve betaling for renholdelse af fortov			05.02.2024
	Vejdirektoratet · Grundejers Klageret og Pligt til Græsslåning ved Serviceskilt			20.10.2022
	Vejdirektoratet · Vintervedligeholdelse af stier: Kommunens ansvar som vejmyndighed og grundejer			08.07.2022
	Vejdirektoratet · Kommunens Ret til at Fravælge Glatførebekæmpelse på Boligveje i Landzone			03.05.2021
	Vejdirektoratet · Ansvar for Vintervedligeholdelse på Privat Fællesvej: Overholdelse af Regulativ Fritager Ikke Nødvendigvis for Ansvar			22.04.2021
	Vejdirektoratet · Grundejers snerydningspligt når kommunal matrikel adskiller ejendom og fortov			02.03.2021
	Vejdirektoratet · Fordeling af renholdelsespligt for vejskråning og fortov mellem kommune og grundejere			22.10.2020
	Vejdirektoratet · Grundejers Pligt til Renholdelse af Sidearealer og Græsstriber ved Fortov			04.10.2019

REFERENCE Lovgrundlag

7 paragraffer

Vejloven § 62	stk. 1	Vejloven § 64	stk. 1-2
Vejloven § 66		Vejloven § 68	
Vejloven § 69	stk. 2	Vejloven § 72	stk. 1
Vejloven § 132	stk. 1		

MATERIALE Citerede afgørelser

28 afgørelser

VEJDIREKTORATET · NÆVN / KLAGEINSTANS	28
27.04.2026 Afvisning af for sen klage over kommunens udskiftning af karm og rist til vejafvandingsbrønd for grundejerens regning	emn_2025_11897

20.04.2026	Vejdirektoratet stadfæster kommunens ret til at udføre beskæring for grundejers regning efter udløbet af 14-dages frist	emn_2026_07445
18.03.2026	Vejdirektoratet ophæver kommunalt påbud om snerydning til grundejerforening – påbud skulle have været rettet til individuelle grundejere	emn_2026_07161
29.01.2026	Vintervedligeholdelse på private veje: Kommunens beføjelser og ejerforeningens ansvar	emn_2026_03565
29.10.2025	Vejdirektoratets udtalelse om grundejerens renholdelsespligt for ukrudt på brostensbelægning mellem husfacade og fortov på offentlig vej.	emn_2025_43929
24.10.2025	Grundejers pligt til vintervedligeholdelse af offentligt fortov på hjørnegrund uden direkte adgang	emn_2025_42205
07.03.2025	Afvisning af klage over vintervedligeholdelse da kommunens meddelelse ikke var en formel afgørelse	emn_2025_07907
06.01.2025	Afvisning af klage: Overdragelse af vintervedligeholdelsespligt via regulativ er ikke en påklagelig afgørelse	emn_2024_619304
29.10.2024	Grundejerforening overtager pligt til vintervedligeholdelse af fortov ved køb af kommunal ejendom	emn_2024_618682
22.03.2024	Afvisning af Klage over Vintervedligeholdelse: Mangel på Afgørelse og Klageberettigelse	24_00413
20.02.2024	Ansvar for Vintervedligeholdelse på Private Fællesveje i Byzone	24_03161
15.02.2024	Kommunes opkrævning for fortovsrenholdelse for grundejers regning var lovlig	23_17301
14.02.2024	Ugyldigt påbud om vintervedligeholdelse sendt til forkert modtager og med forkert lovhjemmel	24_00957
05.02.2024	Kommune må lovligt overtage og opkræve betaling for renholdelse af fortov	23_16676
27.09.2023	Grundejerforening anset for ikke-klageberettiget i sag om nedlæggelse af offentligt vejareal	23_13652
25.08.2023	Påbud om beskæring af hæk og renholdelse af fortov opretholdt af Vejdirektoratet	23_09914
20.10.2022	Grundejers Klageret og Pligt til Græsslåning ved Serviceskilt	22_15531
08.07.2022	Vintervedligeholdelse af stier: Kommunens ansvar som vejmyndighed og grundejer	22_10701
18.06.2021	Vedligeholdelse af græsarealer ved offentlig sti: Kommunens ansvar kan være begrænset til det matrikulært udskilte areal	21_08645
03.05.2021	Kommunens Ret til at Fravælge Glatførebekæmpelse på Boligveje i Landzone	21_06305
22.04.2021	Ansvar for Vintervedligeholdelse på Privat Fællesvej: Overholdelse af Regulativ Fritager Ikke Nødvendigvis for Ansvar	21_05285
02.03.2021	Grundejers snerydningspligt når kommunal matrikel adskiller ejendom og fortov	21_02969
15.02.2021	Banedanmarks pligt til vintervedligeholdelse i jernbaneoverskæringer afhænger af, om overskæringen bruges som vejadgang	20_15324

27.01.2021	Vedligeholdelse af Privat Fællessti: Definition af 'Tilgrænsende Ejendom' ved Grønne Arealer	21_00703
08.12.2020	Jernbaneoverskæring er ikke 'adgang' og medfører ikke pligt til vintervedligeholdelse for Banedanmark	20_15234
22.10.2020	Fordeling af renholdelsespligt for vejskråning og fortov mellem kommune og grundejere	20_13873
21.04.2020	Grundejerforpligtelser i H.C. Andersen-kvarteret: Vejdirektoratet Opretholder Kommunens Afgørelse om Vintervedligeholdelse	20_04013
04.10.2019	Grundejers Pligt til Renholdelse af Sidearealer og Græsstriber ved Fortov	19_12816